

Đề bài:

**Kể lại một câu
chuyện cổ tích
mà em biết
theo lời một
nhân vật trong
câu chuyện đó.**

Bài làm 1

Mượn lời cô bé trong truyện “Cô chủ không biết quý tình bạn” kể lại truyện đó.

Hôm ấy, tôi ngủ dậy hơi muộn. Vừa mở mắt, tôi giật mình: sao cửa nhà lại hé mở thế kia? Tôi vội chạy đi tìm Cún. Không thấy Cún đâu. Tôi chạy ra ngoài tìm quanh nhà, rồi xa hơn nữa, cũng không thấy Cún. Thế là bạn Cún của tôi bỏ nhà mà đi rồi. Tôi về nhà ngồi buồn rười rượi. Nhớ Cún quá. Tôi nghĩ đến những sự việc đã qua.

Đầu tiên, tôi có một con gà trống. Cứ mỗi sáng, nó lại nhảy tót lên hàng rào cạnh chỗ tôi đứng, vỗ cánh phành phạch và cất tiếng gáy:

– Ó ó o o...! Xin chào cô chủ tí hon!

Con gà trống chạy đến bên tôi, mổ những hạt thóc trong tay tôi rồi đậu lên bờ rào cạnh tôi. Bộ lông của gà trống sặc sỡ, mượt bóng như bôi mỡ. Mà nó khi mặt trời chiếu vào đỏ chói như hoa gạo. Thật là một chú Gà trống tuyệt vời.

Nhưng đến một hôm, khi nhìn thấy bà hàng xóm mang về một cô Gà mái, tôi thích lắm, đến gạ gãm:

– Bà ơi! Bà cho cháu cô gà mái này nhé. Cháu sẽ biểu bà chú gà trống của cháu!

Bà hàng xóm đồng ý. Nghe thấy vậy, chú Gà trống rất buồn. Mà chú rũ sang một bên, nhưng biết làm sao được vì ý tôi đã quyết. Từ ngày đó, tôi và cô gà mái kết thân với nhau. Hôm nào cũng vậy, cô chẳng bao giờ quên để cho tôi một quả trứng vàng.

– Cục ta cục tác! Cô chủ ơi! Cô hãy ăn những quả trứng hồng này đi cho chóng lớn!

Tôi âu yếm ôm gà mái mơ vào lòng, tay vuốt ve bộ lông óng ả của nó, nói:

– Ủ! Chị sẽ ăn!

Rồi một hôm, tôi đi học về, định mở cổng vào nhà thì chợt trông thấy bác Ngọc đem về một cô Vịt, cô Vịt này có bộ lông mới đẹp làm sao, màu lông vàng xuộm, mắt long lanh đen nhánh thật đáng yêu. Tôi mê chú Vịt con này quá liền năn nỉ bác Ngọc:

– Bác ơi! Bác đổi cho cháu chú Vịt này nhé, rồi cháu sẽ đổi cho bác cô Gà mái mơ đang kì đẻ trứng.

Và thế là bác Ngọc đồng ý. Tôi mừng rỡ, nhảy cẫng lên, chạy về nhà bắt lấy Mái mơ đưa cho bác Ngọc. Mái mơ buồn lắm, bộ lông óng ả của nó xù lên như muốn trách móc. Mặc! Vì tôi đã có chú Vịt con xinh xắn, đáng yêu rồi.

Tôi lại làm thân với chú Vịt con. Cả hai chúng tôi cùng ra sông tắm. Mỗi khi tôi bơi, chú Vịt con lại bơi bên cạnh:

– Quạc! Quạc! Quạc! Cô chủ tí hon của tôi ơi! Cô đừng bơi xa, lòng sông sâu lắm!

Tôi lên bờ, Vịt cũng lên theo. Nó giữ bộ lông làm nước bọt bắn tung tóe trông thật vui mắt. Tôi ôm chú ta vào lòng, tung tăng đi về nhà và nghĩ rằng từ này chú ta sẽ mãi là người bạn tốt của tôi. Tôi không đòi chú ta lấy bất kì con vật nào khác nữa. Nhưng một thời gian trôi qua, sống bên chú Vịt nhỏ, có lúc tôi bỗng nhớ đến chú Gà trống, cô Gà mái và lòng chạnh buồn. Rồi một hôm, bác Ngọc lại đưa về một chú Cún nhỏ xinh xinh, vừa trông thấy Cún, tôi quên ngay chú Vịt con bé nhỏ của mình. Tôi liền nũng nịu với bác Ngọc:

– Bác Ngọc ơi, bác có chú Cún xinh quá, cháu rất muốn bác đổi giúp cháu chú Cún này lấy chú Vịt, bác đồng ý đi!

Bác Ngọc nhíu mày nhưng rồi bác Ngọc cũng đồng ý đổi cho tôi. Tôi sung sướng ôm Cún nhỏ vào lòng, vuốt ve bộ lông của nó và kể cho nó nghe rằng: Cún biết không, chị đã từng có một chú Gà trống, nhưng chị lại đổi lấy một cô Gà mái, có Gà mái rồi, chị lại đổi được một chú Vịt con, từ chú Vịt con, chị đã đổi được em về đây.

Như nghe được những lời của tôi, Cún con không nói gì, ngược đôi mắt tròn xoe nhìn tôi có vẻ ngỡ ngàng lắm. Sau đó, nó cụp đuôi lại, chui vào dưới gầm ghế.

Sáng ra, tôi chẳng thấy bóng dáng Cún đâu cả, gọi mãi, gọi mãi vẫn không thấy Cún, Cún đã bỏ tôi đi rồi. Chắc là nó nghĩ – *Ta không muốn kết bạn với cô chủ này vì cô ta không biết quý tình bạn, đến một ngày nào đó, cô ta cũng sẽ đổi mình lấy một con vật khác.*

Giờ đây, xung quanh tôi, chẳng còn một người bạn nào cả. Tôi rất ân hận, nhưng đã muộn. Vì không biết quý tình bạn, tôi đã đánh mất những người bạn tốt của mình. Tôi kể câu chuyện này để các bạn rút kinh nghiệm, đừng cư xử như tôi nhé!

Bài làm 2

Kể lại giấc mơ gặp Thánh Gióng

Trời tháng bảy với cái nắng như thiêu, như đốt, trong nhà nóng quá, em mang ghế gấp ra cạnh bụi tre vườn nhà nằm đọc truyện. Bụi tre đặng ngà gọi cho em nhớ tới chuyện cậu bé làng Phù Đổng. Gió mát, tiếng lá tre rì rào ru em vào giấc ngủ. Trong mơ, em gặp một bà lão có vẻ mặt phúc hậu mỉm cười âu yếm nhìn em, rồi bà kéo em vào lòng và kể cho em về câu chuyện cậu bé làng Phù Đổng con trai của cụ.

Ngày xưa, khi bà còn trẻ, bà sinh hạ được một người con trai. Cậu bé thật kháu khỉnh nhưng lên ba tuổi mà chẳng cười, chẳng nói, đặt đâu nằm đấy.

Thuở ấy, giặc Ân tràn sang xâm chiếm nước ta. Chúng vô cùng tàn ác. Vua phái người đi khắp nơi tìm người tài giỏi ra đánh giặc cứu nước. Lạ kì

thay, nghe tiếng loa của sứ giả, đưa con trai của bà bỗng ngồi dậy, xin bà mời sứ giả vào. Bà mừng quá, chạy ngay ra đón người của nhà vua. Con trai bà xin vua đúc cho một con ngựa sắt, một chiếc roi sắt, một áo giáp sắt và một chiếc nón sắt để đi đánh giặc.

Từ hôm đó, con trai bà lớn nhanh như thổi. Com ăn mấy cũng không no, áo may rộng mấy cũng chỉ mặc vài ngày là chật. Bà vét hết thóc gạo trong nhà, hái hết cà ngoài vườn mà không đủ nuôi con. Cũng nhờ cả làng đóng góp gạo, tiền,... bà mới nuôi nổi.

Nhà vua cho xẻ núi lấy sắt, kén hàng nghìn thợ giỏi ngày đêm rèn đúc ngựa, roi và áo giáp. Hôm sứ giả cho khiên các thứ đến thật vui! Cả làng đổ ra đón! Con bà ăn một lúc bảy nong com, ba nong cà và đứng dậy vươn vai, vụt thành người cao lớn lạ thường. Cậu ta mặc áo giáp sắt, đội nón sắt, tay cầm roi sắt và nhảy lên ngựa phi ra trận. Ôi chao, nhìn con đánh giặc, lòng ta xúc động biết bao! Ngựa sắt phun ra lửa. Roi sắt vung lên như ánh chớp. Quân giặc kẻ thì bị thiêu cháy, kẻ bị quật chết. Roi gãy, con bà nhỏ tung những bụi tre bên đường, xông lên đánh tiếp. Giặc tan nhưng con bà cũng biến mất. Bà mong mãi, mong mãi, rồi sau mới được biết: Con trai bà đã đến núi Sóc Sơn rồi cả người lẫn ngựa cùng bay lên trời: Cháu biết không, trước khi lên trời, con bà còn quay lại nhìn bốn phía quê hương và vái tạ bà nữa đấy!

Có tiếng chim hót đầu đây... Em mơ màng tỉnh dậy. Bà mẹ Thánh Gióng đã biến mất. Chỉ còn lại tiếng rì rào, rì rào của lũy tre. Câu chuyện Thánh Gióng để lại cho em một ấn tượng sâu sắc: Câu chuyện đã nói lên truyền thống oai hùng đoàn kết chống giặc cứu nước của ông cha và thể hiện ước mơ của nhân dân: muốn có đủ sức mạnh vật chất và tinh thần để chiến thắng mọi kẻ thù xâm lược.

Bài làm 3

Kể chuyện Thạch Sanh theo ngôi kể mới của Lí Thông

Tôi tên gọi là Lí Thông, vốn làm nghề nấu rượu. Một hôm, gánh hàng đi ngang qua góc đá, tôi gặp một thanh niên gánh một gánh củi lớn. Biết đó là Thạch Sanh, tôi bèn kết nghĩa anh em và đón về nhà sống với mẹ con tôi. Tôi lớn tuổi hơn nên là anh, Thạch Sanh ít tuổi hơn nên là em.

Trong vùng tôi ở có một con chằn tinh rất hung dữ. Quan quân không sao trừ diệt được. Bởi vậy, hàng năm, dân làng phải nộp cho nó một mạng người. Năm nay đến phiên tôi nộp mạng. Thương cho mẹ già và vốn sợ chết, tôi tìm cách lừa cho Thạch Sanh thế mạng. Tôi gọi Thông Sanh đến và nói:

– Đêm nay, đến lượt anh canh miếu thờ, nhưng vì đang cất dờ mẻ rượu, em chịu khó đi thay anh, đến sáng thì về.

Thạch Sanh thật thà nhận lời với tôi.

Mẹ con tôi đang chập chờn trong giấc ngủ bỗng nghe tiếng Thạch Sanh gọi cửa. Ngỡ oan hôn Thạch Sanh hiện về, tôi hoảng loạn tinh thần, van lạy rôi rít. Thạch Sanh bước vào nhà, kể rõ sự tình giết chằn tinh cho tôi nghe. Thung được câu chuyện, tôi nghĩ ngay đây là một dịp để mình lập công với nhà vua, tôi liền dọa Thạch Sanh:

– Em ơi, đây là con trăn của nhà vua nuôi. Nay em giết nó tất sẽ bị buộc tội chết. Em phải trốn ngay đi, có chuyện gì để anh lo liệu.

– Thạch Sanh lại một lần nữa tin lời tôi và đã vội vã trốn ngay. Sáng hôm sau tôi đem đầu chằn tinh nộp vua và được nhận chức Quận công.

Bỗng một tin dữ đến với nhà vua. Công chúa bị một con đai bàng to cắp đi. Nhà vua tưởng tôi võ nghệ cao cường nên đã buộc tôi phải đi tìm công chúa và hứa gả nàng cho tôi nếu tìm được. Biết sức lực hèn kém của mình, tôi liền tìm nhờ Thạch Sanh. Thạch Sanh nhận lời và dẫn tôi đến hang quái vật. Tôi đã khéo léo lừa để Thạch Sanh xuống hang. Khi đưa được công chúa lên, sợ mọi chuyện bại lộ, tôi bèn cho quân sĩ lấy đá bịt kín cửa hang lại và đưa công chúa về kinh thành lĩnh thưởng. Nhưng sau đó có ai ngờ, Thạch Sanh lại được vua Thủy Tề cứu nạn và đưa trở về gốc đa xưa. Còn hồn ma chằn tinh và đai bàng đã tìm mọi cách hãm hại để trả thù mối thù xưa nên chẳng bao lâu, Thạch Sanh bị nhà vua bắt giam vào ngục tối.

Về phần công chúa, từ hôm được tôi đón về cung, chẳng hiểu vì lẽ gì mà không nói được. Nhà vua rất buồn. Quân thần tìm đủ mọi cách nhưng công chúa cũng chẳng nói cười gì. Rồi bỗng một hôm, nghe tiếng đàn của Thạch Sanh, tự nhiên công chúa nói cười vui vẻ. Nàng cho gọi người đánh đàn lên. Thạch Sanh kể rõ mọi chuyện. Nghe xong, vua hạ lệnh tống tôi vào ngục và giao cho đích thân Thạch Sanh xét xử.

Thạch Sanh nghĩ tình anh em kết nghĩa với tôi nên đã quên đi chuyện cũ. Sau đó, Thạch Sanh làm lễ thành hôn với công chúa. Giặc chur hầu kéo đến, Thạch Sanh đã đánh tan quân giặc bằng tiếng đàn thần của mình. Sau khi thắng trận, nhà vua đã nhường ngôi báu cho Thạch Sanh. Thạch Sanh lên ngôi vua trị vì đất nước. Hai mẹ con tôi lại trở về nghề cũ với kiếp sống đời thường của mình.

(Nguyễn Quang Ninh)

Bài làm 4

Sơn Tinh kể chuyện

Ta là Sơn Tinh, vị thần cai quản núi Tản Viên hùng vĩ. Hôm nay ngồi ngắm cảnh Phong Châu xanh tươi trù phú với những cánh đồng bát ngát, những vườn cây hoa trái tỏa hương ngào ngạt ta bồi hồi nhớ lại câu chuyện năm xưa...

Hồi đó, vua Hùng Vương mười tám có một cô con gái tên là Mị Nương xinh đẹp nét na. Vua rất thương con nên muốn kén cho nàng một tấm chồng xứng đáng.

Được tin vua mở hội kén rể, ta nhanh chóng cưỡi bạch hổ đến thành Phong Châu xin cầu hôn công chúa.

Khi ta bước chân vào cung điện thì cùng lúc đó cũng có một vị thần đến cầu hôn. Vị thần này cưỡi trên một con ngựa rồng uy nghi. Vua truyền ta và vị thần đó vào. Vị thần đó xưng là Thủy Tinh và được trở tài trước. Thủy Tinh hô mưa, gọi gió, làm giông bão, sấm, chớp nổi ùng ùng, cây cối nghiêng ngả. Vua Hùng và các vị Lạc hầu có vẻ khiếp sợ. Đến lượt ta trở tài, ta vẫy tay về phía đông, phía đông nổi cồn bãi, vẫy tay về phía tây, phía tây mọc từng dãy núi đồi và hiện ra những cánh đồng bát ngát, những khu vườn sai trĩu quả.

Vua Hùng băn khoăn không biết chọn ai bèn gọi các Lạc hầu vào bàn bạc. Một lúc sau vua ra bảo ta và Thủy Tinh: *Các thần đều ngang tài, ngang sức, trăm không biết chọn ai cả, vậy ngày mai ai mang sinh lễ đến trước ta sẽ gả con gái cho.* Ta và Thủy Tinh hỏi sinh lễ cần gì, vua bảo: *Một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao mỗi thứ một đôi.*

Mờ sáng tinh mơ ngày hôm sau, khi ánh bình minh của một ngày mới chưa xuất hiện, khi bầu trời còn chìm trong màn sương huyền ảo thì ta và đoàn tùy tùng đã hối hả lên đường. Khi đến thì Thủy Tinh chưa tới, ta dâng sinh lễ cho vua Hùng và vui mừng được rước Mị Nương về núi.

Đang đi chợt ta thấy mây đen ùn ùn kéo tới. Gió mạnh quạt những cành cây đổ ngổ ngang. Chớp loang loáng như những con rắn trắng trên nền trời đen kịt. Sấm ùng ùng như muốn làm nổ tung trời đất. Trong giông tố ta thấy Thủy Tinh hiện ra. Thủy Tinh cưỡi rồng đen, theo sau một đàn thủy quái nhe răng gào rú. Thủy Tinh dâng nước lên cuộn cuộn thành những cột sóng lớn làm ngập nhà cửa, ruộng vườn. Ta biết Thủy Tinh muốn đòi cướp Mị Nương.

Nhìn cảnh dân kéo nhau chạy lên núi lòng ta đau đớn vô cùng. Ta gọi hổ vằn, voi xám, gấu nâu đến giúp sức chống lại Thủy Tinh. Ta dùng phép bốc từng quả đồi, dời từng dãy núi, dựng thành đất ngăn dòng nước lũ đang ào ào ập đến. Nước dâng cao bao nhiêu thì núi lên cao bấy nhiêu. Quân của ta và Thủy Tinh giao chiến hàng tháng trời mà vẫn không phân thắng bại. Dần dần sức của quân Thủy Tinh suy kiệt mà đoàn quân của ta vẫn vững vàng. Cuối cùng Thủy Tinh đuối sức nên phải rút quân về.

Sau đó, ta lại dùng phép làm cho cây cối nghiêng ngả đứng thẳng lại. Những cánh đồng trở lại xanh tươi. Nắng vàng trải khắp thành Phong Châu...

Từ đó, hằng năm Thủy Tinh vẫn dâng nước lên đòi cướp Mị Nương nhưng năm nào cũng thua ta.

Bây giờ Thủy Tinh càng ngày càng có vẻ ghê gớm hơn xưa, nhưng ta tin rằng các con cháu của vua Hùng sẽ cùng tiếp tục trừng trị hắn, bảo vệ cuộc sống cho dân lành...

(Phạm Thái Hà)

Bài làm 5

Kể chuyện Bánh chưng, bánh giầy theo ngôi kể của Vua Hùng

Ta là Hùng Vương. Ta trị vì ngôi báu đã lâu, nay về già, tuổi cao, sức yếu muốn truyền lại ngôi cho các con. Nhưng ngặt một nỗi, các con đông, ai cũng có mặt mạnh, mặt yếu, nên lòng ta còn băn khoăn lắm. Biết chọn bằng cách nào bây giờ? Phải làm sao vừa chọn được đứa vừa có tài, nhưng lại phải vừa có tâm, có đức. Đứa đó phải nối được chí hướng tổ tiên. Ta suy nghĩ mãi rồi đi đến một quyết định.

Ta cho gọi các con lại rồi nói:

– Cha nay đã già rồi, không sống mãi được ở đời. Ta muốn tìm người nối ngôi tiếp nối được chí hướng của ta. Vậy nhân lễ Tiên vương, ai làm vừa ý ta, ta sẽ truyền ngôi cho, không kể con trưởng hay con thứ.

Các con ta, ai cũng muốn ngôi báu về mình nên cố gắng làm vừa ý ta.

Đến ngày lễ Tiên vương, các con ta mang đến đủ thứ của ngon vật lạ, trên rừng, dưới biển, không thiếu thứ gì. Tất cả những cái đó, chẳng có gì xa lạ và hấp dẫn ta. Toàn những thứ quen thuộc. Ta đi xem qua một lượt và thực sự ngỡ ngàng trước những món bánh lạ. Loại hình vuông có lá xanh bọc ngoài, bên trong là thịt mỡ, đậu xanh. Loại hình tròn sục mùi thơm của lúa gạo nơi đồng quê. Hỏi ra, biết hai thứ bánh đó là của Lang Liêu, chàng con thứ 18 của ta. Ta rất vui lòng.

Ta quyết định chọn hai thứ bánh ấy tế Đất, Trời cùng Tiên vương. Tế xong, ta cùng quần thần nếm thử, ai cũng tấm tắc khen ngon. Ta họp mọi người lại nói:

– Bánh hình vuông ta đặt tên là bánh chưng. Bánh hình tròn ta đặt tên là bánh giầy. Trong đất trời này, không gì quý bằng hạt gạo. Lá bọc ngoài, nhân mỡ vị dẻo trong ngụ ý mọi người phải đùm bọc, yêu thương lấy nhau. Lang Liêu dâng lễ vật rất hợp ý ta. Lang Liêu xứng đáng nối ngôi ta, xin Tiên vương chứng giám.

Ngay sau buổi tế Đất, Trời và Tiên vương, ta truyền cho cả nước làm bánh chưng bánh giầy để bộc lộ lòng thành kính của con cháu đối với Tiên tổ. Ngôi báu cũng được ta truyền ngay cho Lang Liêu. Và từ đó trở đi, cứ mỗi dịp Tết đến xuân về, nhà nhà đều làm bánh chưng, bánh giầy. Thiếu hai thứ bánh đó là ta cảm thấy như thiếu hẳn hương vị không khí ngày Tết.